

Έστω ότι είσαι ένα οκτάχρονο αγόρι. Ή κορίτσι. Παραμονές Χριστουγέννων του '43. Τα τρία τελευταία τρία χρόνια, μεγάλωσες δίπλα στις φλόγες του πολέμου και μέσα στο καμίνι της υποταγής και της εξαθλίωσης, της Κατοχής. Όλο και κάποιον από το κύκλο της ζωής σου θα έχεις ήδη χάσει, ενώ ένα μεγαλύτερο ξαδέρφι σου θα 'χε βγει στο κλαρί, αμούστακο ακόμα. Ο πατέρας σου και η μάνα σου μαρτυρούν κάθε μέρα, να τα φέρουν βόλτα, να σε τείσουν, να επιζήσουν.

Ξημερώνει, λοιπόν, η Δευτέρα 13 του Δεκέμβρη του '43. Τμήμα της 117ης Μεραρχίας Καταδρομών της Βέρμαχτ, με επικεφαλής τον ταγματάρχη Εμπερσμπέργκερ φτάνει στο χωριό σου. Στα Καλάβρυτα. Σε κλειδώνει μαζί με τις μονάδες, τις γυναίκες και όλα τα παιδιά κάτω των 14 ετών στο σχολείο. Συγκεντρώνει όλο τον υπόλοιπο πληθυσμό, λίγο έξω από το χωριό.

Με μια ανείπωτης βαρβαρότητας σφαγή, εκτελεί πέντε εκατοντάδες άμαχους, άοπλους, ανυπεράσπιστους χωρικούς.

Στο διάβα του, ο στρατός Κατοχής εκτελεί άλλους 143 άνδρες, στα χωριά Ρωγοί, Κερπινή, Άνω και Κάτω Ζαχλωρού. Πυρπολεί χίλιες περίπου κατοικίες, αφού πρώτα τις λεηλατεί. Κατάσχει περισσότερα από 2.000 πρόβατα και άλλα μεγαλύτερα ζώα και περίπου 260.000.000 δραχμές, καταδικάζοντας τους ζωντανούς σε αργό θάνατο, από ασητεία. Την επομένη πυρπολεί και το μοναστήρι της Αγίας Λαύρας, ηχηρό σύμβολο της εθνεγερσίας του '21, άλλο θέμα αν υπάρχουν και έτερες ερμηνείες περί αυτού.

Και εσύ οκτάχρονο, αγόρι, ή κορίτσι, έτυχε να επιζήσεις. Και είσαι σήμερα 82 χρονών. Τι να σκέφτεσαι;

Ας μην αναλωθούμε σε ιστορικές ερμηνείες για την Γερμανική βαρβαρότητα, που επιχειρούν να τη δικαιολογήσουν, με το δήθεν επιχείρημα της εκτέλεσης των 77 Γερμανών στρατιωτών του λόχου Σόμπερ, οι οποίοι κρατούνταν αιχμάλωτοι από τον ΕΛΑΣ. Φαντάροι ήταν,

αιχμάλωτοι μετά από μάχη (της Κερπινής), σε εχθρική χώρα που είχαν καταλάβει. Οι δε αξιωματικοί τους, κράτησαν μια περίεργη στάση στις αλλεπάλληλες διαπραγματεύσεις που προηγήθηκαν. Οι Γερμανοί αιχμάλωτοι, τελικά εκτελέστηκαν. Δεν είναι καθόλου τυχαίο, αλλά ήταν ολότελα Ελληνικό, ότι ο σχηματισμός του ΕΛΑΣ που τους κρατούσε αρνήθηκε την εκτέλεση τους. Το ζοφερό έργο ανέλαβε άλλη, άσχετη, με τα προηγθέντα, ομάδα.

Η λογική λέει, ότι το μίσος οφείλει να το σβήσει η Δικαιοσύνη. Μόνο που στην παρούσα περίπτωση είναι απύσχα. Διότι μπορεί πριν 17, σχεδόν, χρόνια, τον Απρίλη του 2000, να επισκέφτηκε τα Καλάβρυτα, ο τότε Ομοσπονδιακός Πρόεδρος της Γερμανίας, Johannes Rau, ο οποίος εξέφρασε συναισθήματα ντροπής και βαθιάς θλίψης για την τραγωδία, αλλά δεν ανέλαβε καμιά ευθύνη εξ ονόματος του γερμανικού κράτους. Και φυσικά δεν αποζημιώθηκε κανείς, ποτέ, για τίποτα.

Μέρες που είναι, τα θυμήθηκα, όλα τούτα, ψάχνοντας το βλέμμα εκείνου του οκτάχρονου αγοριού, ή κοριτσιού που σήμερα ζει, ή ζούσε έως χτες κουβαλώντας στη σάρκα του και στο μνημονικό του το στίγμα της σφαγής. Ας προσπαθήσουμε να φανταστούμε (εμείς η γενιά των μνημονίων) τι είδε, τι ένιωσε, πίσω από τα εκατοντάδες πτώματα. Μοναχό, χωρίς τροφή, δίχως στέγη, σε ένα ερηπωμένο, ισοπεδωμένο χωριό με θρηνούσες χήρες και μανάδες Με διάσπαρτα ορφανά, σε σκηνικό ολικής καταστροφής, στην μέση του χειμώνα.

Μόλις πέντε μέρες αργότερα, απ' ότι προηγήθηκε στα Καλάβρυτα, Σαββάτο 18 Δεκεμβρίου του '43, μια εβδομάδα πριν τα Χριστούγεννα, τμήμα του Γερμανικού στρατού Κατοχής μπήκε στο χωριό Δράκεια της Μαγνησίας. Την προηγούμενη μέρα αντάρτες του ΕΛΑΣ είχαν σκοτώσει σε ανταλλαγή πυρών δυο Γερμανούς στρατιώτες στην παρακείμενη Αλικόπετρα. Ο δυνάμεις Κατοχής, οδήγησαν 115 άρρενες κατοίκους, ανά πεντάδες, στο ρέμα του χωριού. Εκεί τους εκτελούσαν, γονατιστούς, έναν προς έναν με πυροβολισμό στον αυχένα. Η διαδικασία κράτησε μερικές ώρες. Η αναλογία 50 Έλληνες για έναν Γερμανό κρατήθηκε και με το διάφορο, που θάγραφε και ο Καζαντζάκης.

...έτσι για να μην ξεχνιόμαστε, τούτες τις μέρες, τις γιορτάδες.